

Vid hvart tingsställe skall ock ett fångelse vara, der missgerningsmän må i förvar hållas. För dessa byggnaders uppförande och underhåll skall kostnaden gäldas i samma ordning som rörande kommunalutskylder i allmänhet är stadgadt.

Stockholm den 26 Januari 1884.

Magnus Andersson,
fr. Jönköpings län.

N:o 90.

Af Herr J. Jonasson i Gullaboås: Om indragning af anslaget till indelta arméens och Vermlands fältjägarecompis vapenöfningar samt beloppets användande till annat ändamål.

I alla kretsar och sammankomster framställes den frågan: Hvad är orsaken att en sådan massa af svenska folket öfvergifver sitt fädernesland och reser till Amerika och andra verldsdelar, icke allenast arbetare utan äfven en mängd jordbrukare? Svaret blifver af de flesta: De dryga skatter som med hvarje år förökas och den stora bristen på arbetsfolk. Ty de arbetare, som icke emigrera, vända sig till jernvägsarbete, fabriker och andra industrier, så att hvad jordbrukaren har kvar är gubbar och barn. Och dessa måste födas på fattigvårdens bekostnad, om jordbrukaren dock nödgas köpa brödet till dem. De enda arbetskrafter som äro kvar äro soldater, båtsmän och deras vederlikar, och dessa skall man aflöna utan att hafva någon arbetshjelp af dem under den egentliga bergningstiden, emedan de då äro borta på sina öfningsmöten.

Det kan väl dock ej vara nödvändigt att dessa öfningsmöten för soldater och båtsmän företagas hvarje år på ett yrke som de förut lärt, och således lär det ej skada dem för deras krigsduglighet, om dessa öfningsmöten för nästkommande år 1885 indragas.

Jag får således vördsamt föreslå, att af anslaget som är afsedt att användas för indelta arméens och Vermlands fältjägarcorps vapenöfningar, 1,000,000 kronor, ej måtte af Riksdagen beviljas för år 1885. Men att deremot detta belopp måtte lemnas till byggnadsfonden under Riksgäldskontorets garanti.

Stockholm den 27 Januari 1884.

J. Jonasson,
fr. Gullaboåa.

N:o 91.

Af Herr **Jöns Rundbäck:** *Angående reglering af indelningsverket samt anslag för ändamålet.*

Enskildt hör man emellanåt den åsigten uttalas, att, sedan de så kallade stora frågorna fallit, man icke har annat att göra än att med armarne i kors afbida en gynsamare tidpunkt för deras återupptagande. Då en sådan tidpunkt emellertid kan ligga mycket långt aflägsse, ja kanhända icke alls komma att inträffa, så skulle ett tillvägagående i enlighet med förenämnda åsigt icke kunna rimligen försvaras, emedan arbetet för sådana stora frågors lösning, hvarpå samhällsutvecklingen väsentligen beror, icke får